

лакеть далечъ видѣхъ висока стѣна, която надминаваше кжщата, и само малко просто, свободно, небе.

Между туй моитѣ „другари“ въ другитѣ килийки, които угадиха че имъ дошелъ новъ „другарь“, като си мислѣха че и азъ може да съмъ нѣкой убийца, каквито тѣ въобще бѣха, захванаха да се смѣятъ отъ прозорцитѣ си, поздравляваха ме, безъ азъ да ги виждамъ, и ме утѣшаваха съ думитѣ: когато ме поведатъ на „мостътъ“ (тамъ обикновенно бѣсѣха), нека си измоля Шакиръ ага за джелатинъ, защото той умѣялъ много въщо да обръща вратѣтъ . . . !

Не се мина много и злочестината ме надви, и азъ се хвърлихъ на голитѣ, студени дъски, раскжсанъ отъ мъжа и отчаяние. Дойде вечеръ, а прѣзъ прозорецѣтъ и малкото вънъ пространство съгледахъ мѣничка, любка звѣздица, която затрепти на драголибното небе, — тогава сърдцето ми се умегчи и моята болка се растопи въ потокѣтъ на сжзвитѣ

Потъналъ въ тази безсвѣстна тжга, сепна ме едно почукване подъ мене и единъ натъртенъ гласъ, който, сѣкашъ, идѣше отъ подъ земята. Азъ дадохъ ухо и чухъ, че нѣкой викаше: хей! ени-геленъ! ени-геленъ! (Ей, ти който сега си дошълъ!)

— Чуемъ! Що е? отговорихъ азъ.

Сжщиятъ гласъ се отзова:

— Подрѣпни дъсчищата, що затваря по-между типата на дъскитѣ и ти ще имашъ свободенъ отворъ къмъ мене.

Азъ напипахъ въ тъмнината дъсчищата, намѣрихъ отворѣтъ и си турихъ устата къмъ него. То се знае, да видя нѣщо не можѣхъ, но разбахъ, че този който викаше ще е нѣкой затворникъ въ келийката, що бѣше подъ моята.

— Ето ме, казахъ, какво искашъ?

— Кой си ти? каза той, и защо сж те затворили?